

Яка любов найліпша (народна казка)

Автор Невідомий

Жив поганий цар. Було в нього три дочки. Раз він захотів дізнатися, як вони його люблять. Покликав до себе та й каже:

— Як ви мене любите?

— Я люблю вас так, як цукор, — сказала старша.

— А я так, як хліб, — відповіла середульша.

— А я так, як сіль, — промовила третя.

Розізлився цар на меншу дочку і вигнав її з дому.

Пішла бідна дівчина плачучи полями і лісами. Ходить по світу та не знає, де голову прихилити. Стріла вона стару жінку.

— Чого ти плачеш? — питає та.

— Мене батько прогнав з дому.

— А чого прогнав?

Розказала дівчина все, а жінка й каже:

— Не плач, не журися! Іди до мого брата, будеш у нього добре жити.

— А як я його знайду?

— Легко. Пройдеш у ліс, побачиш велике озеро, а там красну хату. На лавиці буде сидіти мій брат.

Пішла дівчина у ліс. Побачила велике озеро, коло озера — хатку, а біля неї чоловіка.

— Чи не взяли б ви мене до себе служити? — спитала вона.

— А чого ж не взяти? Служниця мені потрібна.

Так дівчина зосталася в нього жити. Якось вона прала одєжу в озері та й загубила перстень. А він для неї був дорогий.

До того озера ходив купатися царський син. Побачив він перстень, узяв і думає: "Чий же він може бути? Хто його загубив?".

Зайшов принц до хати в лісі, дивиться, а там сидить дівчина гарна-прегарна, тільки сумна.

— Чого ти сумуєш? — спитав принц.

— Як же мені не сумувати, коли я перстень загубила.

Принц вийняв перстень, одягнув на палець, а вона з радості аж засміялася.

— Ходімо зі мною, — сказав він, — ти моя суджена!

Тут обіззався хазяїн:

— Підожди, я тобі за добру роботу маю заплатити.

Поклали слуги на віз усякого добра. Повінчалися молоді і покликали на весілля багато людей. Прийшов і поганий цар. Наказала молода приготувати для царя несолену їжу і подати на стіл.

— Що це таке? Чого воно не солене? — закричав він.

Молода підійшла до батька і каже:

— Світлий царю! Ви не любите несолену їжу? А чи пам'ятаєте, як свою дочку вигнали, бо вона сказала, що любить вас так, як сіль?

Тільки тоді цар впізнав свою дочку. Став він просити пробачення.

Летів сивий горобець, а цій казочці — кінець!